

ved at overlade Administrationen at træffe Bestemmelse om, men der gives andre Punkter deri og navnlig Bødestemmelser, som det ikke kan overlades Administrationen at bestemme, og for hvis Vedkommende der nødvendig maa udtræves en Lov, ligesom den Lov, hvortil den skal danne et Tillæg, nemlig §d. af 1847 jo er en Lov. Hvis den høitærede Minister hellere vil have, at der skal staa, at Politireglementet kun kan gives ved Lov, saa kan der ikke være Noget til Hinder derfor, Udvalgets Flertal har kun ikke villet gaa saa vidt at bestemme det, men i saa Fald behøves der rigtignok ikke nogen særlig Bestemmelse i denne Lov, naar man fra begge Sider erkjender, at det er et Lovanliggende.

Den ærede Ordfører for Mindretallet (Scharling) stillede sig langt fra saa yderlig som Regjeringen; han indrømmede tilfulde, at Rigsdagen havde sit Krav paa finansiel og kontrollerende Medvirkning paa hele dette Omraade, og de Indvendinger, det ærede Medlem fremførte, dreiede sig væsentligt om den Maade, hvorpaa Flertallet havde bragt denne almindelige Grundføtning, om hvilken der hersker Enighed mellem Flertallet og Mindretallet mod Regjeringen, til Anvendelse. Jeg kan give det ærede Medlem Ret i, at det maa være Rigsdagen særlig magtpaaliggende at faae en Lov om dette Anliggende, eftersom Regjeringen for Diebliffet, har hele Sagen i sin Haand, men jeg tror, at det erkjendes fra alle Sider at det maa være en Pligt for Regjeringen at bringe det til en endelig Ordning, hvorved et saadant Krav fra Rigsdagens Side tilfredsstilles, og deri er Ordføreren for Mindretallet ogsaa enig med os. Det er en Pligt for Regjeringen, saavel i Henhold til Grundloven, som ogsaa i Kraft af Lovene af 1867 og 1880, som jo udtrykkelig paalægge Regjeringen at gjøre Ende paa den rent midlertidige Ordning, som er indført. Naar det ærede Medlem nærede saa megen Betænkelighed ved at opføre Sernbanernes Budget fuldstændigt paa Finansloven, da tror jeg, at han opfatter denne Sag noget urigtig. Han henviste i saa Henseende til, at man ikke kunde opføre det med samme Udførlighed og Nøiagtighed, som man opfører Budgetterne for de almindelige Ministerier. Uden at indlade mig paa en saadan Sammenligning, som ikke passer, vil jeg derimod sammenligne Sernbanebudgettet med et andet Budget, som opføres paa Finansloven, nemlig Postvæsenets Budget, og hvad dette angaar, havde det ærede Medlem ikke Ret i, at den Maade, hvorpaa Folkethinget har behandlet det, skulde indeholde en Advarsel mod at give den samme Myndighed

over Sernbanebudgettet. Der kan nu overhovedet ikke være Tale om at betragte Noget som Advarsel i saa Henseende, thi Grundloven foreskriver, at det skal ske, følgelig bør det ske, enten man nødig vil eller ei, men hvad det ærede Medlem navnlig hentydede til, det var den Maade, hvorpaa Postvæsenets Budget er blevet behandlet iaar, og han bemærkede, at det havde ført til, at Regjeringen havde maattet indskrænke Postvæsenets Forretninger paa en for Publikum og Postvæsenets Lærv i mange Henseender ubelig Maade. Det tager det ærede Medlem fuldkommen fejl i, Regjeringen har ikke af den Grund maattet foretage disse Indskrænkninger, det er aldeles ikke Tilfældet. Den høitærede Indenrigsminister, som nu ikke er tilstede, truede under Finanslovens Behandling med, at Saadant vilde ske, dersom vi vedtog den saaledes, han har nu effektueret denne Trusel, men at han har været nødt til at gjøre det, derfor foreligger der ikke Spor af Bevis, hverken i, hvad Ministeren den Gang anførte, eller i hvad der senere er fremkommen. Det er et Skattraf fra Regjeringens Side mod Folkethinget, de Forandringer, der ere skete i Forretningerne, navnlig her i Byen, er en Maade, hvorpaa Ministeren har villet lægge Skylden over paa Folkethinget, fordi han ikke har kunnet komme overens med dette Thing om Postvæsenets Budget paa Finansloven, men der har ikke været nogen Fornødenhed for at foretage, hvad Ministeren har foretaget i saa Henseende. Publikum kommer til at lide derved, men Publikum har i saa Henseende at holde sig til Ministeren og ikke til Andre. — Naar det ærede Medlem mente, at der burde stilles Komiterede i Spidsen for Linieforvaltningen, saa er det en Tanke, som flere andre Medlemmer ogsaa have sluttet sig til, særlig de ærede Medlemmer for Randers Amts 2den Valgkreds (M. P. Jensen) og for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Singersted) som alle mente, at Linieforvaltningen maatte have en Chef, og at Centraliseringen er ført for vidt. Det Forslag, som Flertallet har stillet, stemmer i saa Henseende med Regjeringens Forslag, og man kunde have ventet, at Ministeren vilde have forsvaret Regjeringens Forslag i saa Henseende lige overfor de Indvendinger, som ere blevne fremsatte fra de Herrers Side, men da Ministeren ikke har gjort det, maa det være mig tilladt at sige, at jeg tror, at Centralisationen kræver, at Generaldirektøren i Virkeligheden kommer til at staa over det Hele, og at der ikke i Lovforslaget, som det foreligger, er Noget til Hinder for, at en af de tre Embedsmænd, som efter Forslaget skal staa i